

Но ето че се научила Баба-Марта за това. И обидила се много тя. Отъ ядъ заплакала чакъ. Отъ очитѣ ѝ сълзи — дъждъ и снѣгъ — потекли, рѣки и порои тръгнали. Отъ въздишкитѣ ѝ фартуна грозна завила. Всичко се смразило.

Дръзката овчарка замръзнала съсъ стадото си на планината. Агънцата и яренцата на половинъ измрѣли. Така жестоко си отмъстила Баба-Марта за присмѣха на овчарката.

А слѣдъ това поолекнало на душата ѝ — Баба-Марта била доволна, радостна, че си отмъстила. И тя се развеселила, засмѣла се. Спрѣла сълзитѣ и въздишкитѣ си — спрѣли фъртуни и дъждове; — небето се изяснило, врѣмето се оправило, топличко слънце пекнало.

Оттогава и доднесъ Баба-Марта всѣка година си спомнюва за това.

Спомни ли си за присмѣха на старата овчарка, сълзи порои рукватъ изъ очитѣ ѝ; въздишки се изтръгватъ изъ нараненитѣ ѝ гърди — фъртуна грозна завива, дъждъ и снѣгъ завалѣва — врѣмето се разваля.

Ала спомни ли си, че тя доста е наказала прѣсмѣхулката овчарка, веднага се засмива самодоволно — и небето се изяснува, топло слънчице грѣйнува — врѣмето се оправя.

